

Sygn. akt VII Ka 714/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Remigiusz Chmielewski,

Sędziowie: SO Małgorzata Tomkiewicz,

SO Dariusz Firkowski (spr.),

Protokolant sekr. sądowy Elżbieta Łotowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Małgorzaty Stypułkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2013r.

sprawy M. D. (1)(D.)

oskarżonego o przestępstwo z art. 190§1kk w zb. z art. 216§1kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 12 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 23 kwietnia 2013r. sygn. akt II K 662/12

I zaskarżony wyrok uchyla i sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bartoszycach przekazuje,

II zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. D. (2)kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) zł tytułem opłaty za obronę z urzędu oskarżonego M. D. (1)w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) zł tytułem podatku VAT od tej opłaty.

Sygn. akt VII Ka 714/13

UZASADNIENIE

M. D. (1) został oskarżony o to, że:

I w okresie od dnia 14 kwietnia 2010 roku do połowy miesiąca września 2011 roku, w B. i miejscowości K., gmina G., w woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie groził pobiciem, zabójstwem i zniszczeniem mienia P. K. (1), podczas ich spotkań i rozmów telefonicznych, w wysłanych mu sms-ach i pokazywał je gestem, a groźby te wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, iż będą spełnione oraz w tym czasie wielokrotnie znieważał go, wyzywając słowami powszechnie uznanymi za obelżywe,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

II latem 2010 roku, w L., w woj. (...), stosował przemoc i groźbę bezprawną wobec P. K. (1) w celu zmuszenia go do określonego działania w ten sposób, iż grożąc mu pobiciem zmuszał do podpisania przygotowanej umowy kupna - sprzedaży jego samochodu marki V. (...), o nr rej. (...), a następnie uderzył go pięścią w głowę i klatkę piersiową oraz kolanem w twarz,

tj. o przestępstwo z art. 191 § 1 k.k.;

III w okresie od zimy 2010 roku do lipca 2011 roku, w B., w woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co najmniej kilkakrotnie groził pobiciem K. W. (1), a groźby te wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, iż będą spełnione,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

IV w lipcu 2011 roku, w B., w woj. (...), groził pobiciem K. K., a groźba ta wzbudziła w niej uzasadnioną obawę, iż będzie spełniona oraz w tym czasie znieważał ją słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe oraz naruszył jej nietykalność cielesną w ten sposób, że chwycił ją rękoma za ubranie i szarpał,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Bartoszycach wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2013r. w sprawie II K 662/12

I oskarżonego M. D. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z tym jednak ustaleniem w zakresie punktu III, iż oskarżony trzykrotnie groził pobiciem K. W. (1) i za to :

- za czyn określony w pkt. I aktu oskarżenia z mocy art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216§1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k skazał go, zaś na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 12 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn określony w pkt. II aktu oskarżenia z mocy art. 191 § 1 kk skazał go i wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

za czyn określony w pkt. III aktu oskarżenia z mocy art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn określony w pkt. IV aktu oskarżenia z mocy art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k skazał go, zaś na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. 11 § 3 kk w zw. z art. 12 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych w pkt I wyroku wobec oskarżonego M. D. (1) kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył mu karę łączną 1 (jeden) roku pozbawienia wolności,

III na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70§1 pkt.1 k.k., art. 71§1 k.k. i art. 73 §1 1 k.k. wykonanie wymierzonej w punkcie II kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat próby, wymierzając oskarżonemu karę 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych i oddając oskarżonego pod dozór kuratora sądowego,

IV na podstawie art. 72§1pkt.7a zobowiązał oskarżonego M. D. (1) do powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzonym P. K. (1) osobiście, telefonicznie i internetowo.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca oskarżonego i zarzucił mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającą na obrazie art. 424 §1 kpk. art. 4 kpk oraz art. 7 kpk poprzez niedostateczne wykazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dlaczego Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie odnośnie skazania oskarżonego M. D. (1) na zeznaniach P. K. (1). K. K., K. W. (1), M. M. (1). M. M. (2). M. R., J. J. i K. D. złożonych w toku postępowania przygotowawczego, pomimo iż zeznania te pozostają w rażącej sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego oraz z zeznaniami świadków7 A. W. (1). M. B.. P. B. (1) i D. B. (1).

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na jego treść, a polegający na niezasadnym przyjęciu, iż oskarżony D. popełnił czyny zarzucone mu punktach II, III i IV aktu oskarżenia, pomimo braku w tym zakresie dostatecznych dowodów.

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego za czyn z punktu I aktu oskarżenia kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, pomimo tego, iż w przedmiotowej sprawie występują okoliczności, wskazujące na możliwość wymierzenia oskarżonemu za ten czyn kary samoistnej grzywny.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie za czyn z pkt. I aktu oskarżenia samoistnej kary grzywny i uniewinnienie go od czynów z pkt. II – IV lub ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna w takim zakresie w jakim z jej treści wynika potrzeba uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W ocenie Sądu Okręgowego konieczne jest ponowne przeprowadzenie dotychczasowych dowodów a to celem ustalenia kwestii odpowiedzialności oskarżonego za zarzucane mu przestępstwa. W tej sytuacji przedwczesne jest odnoszenie się do zarzutu związanego z kwestią wymiaru kary za czyn z pkt. I aktu oskarżenia.

Przed wszystkim zgodzić się należy z zarzutem skarżącego co do braku dostatecznego wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn, dla których nie dano wiary zeznaniom świadków: A. W., M. B., P. B. i D. B.. Nie sposób bowiem uznać za prawidłowe jedynie stwierdzenia, że Sąd nie podziela ich twierdzeń z uwagi na ich sprzeczność z zeznaniami świadków którym dano wiarę – porównaj k.515. Oczywiście jest, że przy dwóch grupach dowodów Sąd I instancji miał prawo wybrać te, które w jego ocenie zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności jednakże w takim wypadku konieczne jest tak przedstawienia okoliczności przemawiających za takim stanowiskiem ale i przekonujące **wykazanie** powodów, dla których inne dowody na ten przymiot nie zasługują. Tymczasem faktycznie – jak to trafnie zauważa skarżący- Sąd Rejonowy nie przedstawił analizy zeznań świadków opisujących zdarzenia zgodnie z wersją oskarżonego-k.520. W tej sytuacji w istocie nie jest możliwa kontrola instancyjna zapadłego orzeczenia, szczególnie w zakresie zachowań opisanych w pkt. II i IV aktu oskarżenia.

Ponadto w zakresie czynu z pkt. III aktu oskarżenia zauważyć należy, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku faktycznie nie wskazuje na czyn miałyby polegać **trzykrotnie** zachowania oskarżonego wobec pokrzywdzonego K. W. (1)-porównaj k.512. Jak bowiem wynika z treści pkt. I sentencji, Sąd I instancji odmiennie niż to wskazano w akcie oskarżenia ustalił, że M. D. (1)trzykrotnie groził K. W.pobicie. Tymczasem w uzasadnieniu jak na k.512 nie opisano tych trzech zachowań stwierdzając jedynie, że w okresie od zimy 2010r. do lipca 2012r. oskarżony **kilkakrotnie** groził pokrzywdzonemu, przy czym szczegółowo opisane jest jedynie zdarzenie faktycznie dotyczące M. Ł.. Zauważyć jednocześnie należy, że K. W., któremu Sąd I instancji w pełni dał wiarę –k.514, w kontekście zarzutów stawianych oskarżonemu wskazywał, że świadkami zachowań M. D. (1)mieli być J. J.oraz P. B.i J. D.. Jednakże jak zdaje się wynikać z zeznań dwóch ostatnich wymienionych świadków z postępowania przygotowawczego, w czasie tego zdarzenia oskarżony miał jedynie zapukać w szybę pojazdu, którym kierował pokrzywdzony i nie wypowiadał wówczas żadnych gróźb- porównaj k.320dw-33, k.360dw.-37; Sąd Rejonowy zresztą uznał te zeznania za wiarygodne. Tym samym przy ponownym rozpoznaniu należy precyzyjnie ustalić czy i **jakie** zachowania oskarżonego względem K. W.winny być uznane za wyczerpujące dyspozycję art.190§1 kk.

Odnosnie czynu z pkt. IV aktu oskarżenia, to oprócz uwag dotyczących konieczności dokonania analizy zeznań P. i D. B.konieczne jest dokonanie oceny i innych twierdzeń. Z treści zeznań pokrzywdzonego z postępowania przygotowawczego dotyczących robienia zdjęć pojazdowi przez oskarżonego wynika bowiem, że doszło wprawdzie do wymiany zdań pomiędzy M. D. (1)a K. K., jednakże P. K.nie wspominał wówczas o tym aby oskarżony szarpał jego matkę za ubranie – k.40. Również K. D.stwierdziła, że nie słyszała aby oskarżony groził K. K.a ponadto nic nie wspominała o szarpaninie-k.610dw.-62. W tej sytuacji Sąd I instancji winien wnikliwie i szczegółowo przesłuchać

świadków na okoliczność zdarzenia z lipca 2011r. i dokonać ich pełnej oceny a to celem pewnego i jasnego ustalenia jego przebiegu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności zaskarżony wyrok uchylono i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania- art.437§2 kpk, art.438pkt.2 kpk albowiem wskazane uchybienia pozwalają na dokonanie rozstrzygnięcia w ramach kontroli odwoławczej- art.436 kpk. Przy ponownym rozpoznaniu postępowanie należy przeprowadzić z uwzględnieniem poczynionych uwag co winno być pomocne dla ustalenia stanu faktycznego i określenia kwestii odpowiedzialności oskarżonego za zarzucane mu czyny.